Segell

Gener 2020 / Número 37

Institució Cultural del CIC
Fundació Privada

Oriol Broggi

Director i actor de teatre
Alumni ICCIC

INSTITUCIÓ CULTURAL DEL CIC
Fundació Privada

Institució Cultural del CIC
Fundació Privada

Via Augusta, 205
08021 Barcelona
Tel. 93 200 11 33
iccic@iccic.edu
www.iccic.edu

Segell
Publicació de la Institució Cultural del CIC, Fundació Privada

Direcció de la revista
Teresa Triadú

Continguts
Personal de les escoles de la ICCIC

Col·laboradors externs (Alumni)

Gran Teatre del Liceu

Supervisió lingüística
Linguacom, SL

Disseny i maquetació
Maneko

Fotografies
Diàleg: Mireia Serrano

Escoles: Virtèlia, Thau BCN, Thau SC, CIC Batxillerats,

Persones: Arnau Vilà

Educació, Societat i Valors: Escoles de la ICCIC

Vincles: Gran Teatre del Liceu

Destacats: Escoles de la ICCIC

Impressió
Winihard

Dipòsit legal
B -21561-05

ISSN
2013 – 0775 (paper)

2013 – 0783 (internet)

Edició
2.500 exemplars

Consulta
www.iccic.edu

Contacte
comunicacio@iccic.edu
segell@iccic.edu

cic escola batxillerats
cic escola cicles formatius
cic escola idiomes
thau escola Barcelona
thau escola Sant Cugat
virtèlia escola música

Sumari

03
Editorial

04
Diàleg
Conversa amb Oriol Broggi
Per Teresa Triadú, direcció de la revista

14
Escoles
Gaudir la música
Virtèlia Escola de Música
Per Jordi Ruíz
Ens disfressem de metàfores
Escola Thau Barcelona
Per Agustí Olivares
El teatre a escena
Escola Thau Sant Cugat
Pel Departament d'Expressió
Una formació completa
Alumnat de segon de batxillerat de l'itinerari d'humanístic
Fem teatre
CIC Escola de Batxillerats

26
Persones (Alumni)
Arnau Vilà – Músic, compositor i productor musical
Promoció ThauBCN'1990

32
Educació, societat i valors
Gaudim del Teatre i la Música
Escoles de la ICCIC

36
Vincles
Gran Teatre del Liceu
Per Valentí Oviedo, director general del Liceu

40
Destacats
Celebració de Nadal 2019, amb música i teatre, a les escoles de la ICCIC

Editorial

Aquest nou exemplar de la revista *Segell* segueix les empremtes de la creativitat, que forma part del projecte educatiu de la ICCIC. Així com la darrera revista la vam dedicar a l'Art i el Disseny, en majúscules, en aquesta ens hem endinsat dins del món del Teatre i la Música.

Teresa Triadú
Direcció de la revista

A la secció Diàleg, parlem amb Oriol Broggi, antic alumne de l'Escola Thau Barcelona i del CIC, promoció 1990, que ha fet del Teatre, amb majúscules, la seva professió. Recorda el seu pas pel CIC, que va tenir un paper força decisiu en la seva dedicació al teatre: "Jo estudiava al CIC i els professors van animar-me a fer un camí dins del teatre. Gràcies a alguns d'ells ara jo faig teatre."

Sobre la definició del gènere teatral, ens diu: "Es pot definir per quin n'és l'objectiu final –escriure per ser dit en veu alta, per ser representat. Però també es pot definir de moltes maneres: és un gènere literari –si es pot partir d'aquí- que desemboca necessàriament en un gènere d'espectacle. Relliga aquestes dues idees i les ajunta." Broggi creu que el teatre i l'art en general són molt importants a l'escola, no només com a assignatures sinó també de manera transversal.

En l'apartat Escoles, l'article del Departament d'Expressió de l'Escola Thau Sant Cugat, anomenat "El teatre a escena", recorda com l'expressió teatral ha estat, des de l'inici, una pràctica educativa fonamental. Anomenen el llibre de Joan Triadú, *Textos i pretextos de pedagogia, 1938-2008*, on fa una clara referència a l'activitat teatral, que abraça moltes competències i habilitats.

Ens mostren totes les activitats teatrals de l'escola i ens diuen que el teatre té un component interdisciplinari inqüestionable perquè facilita el treball d'expressió oral i gestual amb la consciència corporal i la millora de la comunicació oral.

L'article "Ens disfressem de metàfores", a càrrec d'Agustí Olivares, director de l'Escola Thau Barcelona, posa èmfasi en els espais de l'escola amb una cita de Peter Brook: "Qualsevol espai buit pot esdevenir un escenari nu. Un home camina per aquest espai buit mentre un altre l'observa, i això és tot el que necessita per realitzar un acte teatral."

Ens explica que a Thau Barcelona es fomenta el gaudi envers l'expressió oral per tal de conèixer-se i d'oferir-se al món. Anomena al mestre Joaquim Vilà, que va deixar un llegat cultural i pedagògic extraordinari en l'activitat teatral a l'escola. Un exemple n'és l'adaptació i la versió reduïda per a l'alumnat de sisè de primària dels Pastorets de Frederic Soler, Pitarra, amb el títol *El bressol de Jesús o en Garrofa i en Pallanga*.

El teatre també arriba a batxillerat. Una experiència narrada per alumnat de l'itinerari humanístic de segon de batxillerat amb el títol "Una formació completa", ens mostra la seva vivència en les diferents activitats teatrals, com són els recitals a l'aula i les representacions a L'Auditori, i destaquen l'assistència al teatre a veure obres que es representen a la nostra ciutat.

A CIC Batxillerats, també hi ha un grup de teatre que des de l'inici ha comptat amb la direcció d'artistes que s'han convertit en referents en el món del teatre català, com ara el director Oriol Broggi o les actrius Clara Segura i Eugènia Mañas. Actualment, sota el mestratge de l'actriu Carla Ricart, el grup de teatre del CIC continua sent el germen de grans carreres teatrals.

Virtèlia Escola de Música ens obre un ventall de possibilitats per entendre, escoltar i fer Música, també, amb majúscules. Amb la música, l'escola vol incidir en la formació del seu alumnat com un aprenentatge global que complementi els altres aprenentatges i ajudi a construir i desenvolupar la seva personalitat i a consolidar la seva sensibilitat.

En l'article, "Gaudir la música", el seu director, Jordi Ruiz, planteja la infinitat de tendències musicals que hi ha actualment que interpel·len i els qüestionen si de vegades el que ensenyen és el que realment l'alumnat vol aprendre.

En la secció Persones (Alumni), Arnau Vilà, antic alumne de la promoció 1990 i pare de l'Escola Thau Barcelona, inicia el recorregut per la seva trajectòria personal i professional amb una frase del seu pare Joaquim Vilà: "L'art, sigui quina en sigui l'expressió, és esforç i dedicació, constància i rigor", d'una dedicatòria d'un llibre seu. Músic, compositor i productor musical, la seva professió enllaça constantment el món del teatre i la música. Quan ens parla de la Música (acte 1), ens parla del piano, l'amic i company que utilitza ara més que mai per comunicar emocions. El Teatre (acte 2) també ha format part de la seva vida d'una manera natural, ja que el seu pare, Joaquim Vilà, crític de teatre, el duia a veure teatre gairebé cada setmana. Recorda el seu retorn a l'Escola Thau Barcelona amb la producció musical del CD *50 anys d'Escola Thau* (2013) i la composició "Camins que tallen" (2017), en homenatge a Ricard Vaccaro, juntament amb versos d'Agustí Olivares.

Seguint amb la música i el teatre, en l'apartat Educació, Societat i Valors, podrem conèixer diferents activitats musicals i teatrals que s'ofereixen als companys d'escola i fora de les parets de les nostres escoles.

En l'apartat Vincles, podem llegir un article sobre el Liceu a càrrec del seu director general, Valentí Oviedo. Parlant del futur immediat, hi ha uns elements troncals que el Liceu vol reforçar i que considera estratègics: l'àrea educativa i la social. Dins del marc educatiu, destaca el conveni de col·laboració subscrit amb la Institució Cultural del CIC per promoure el coneixement i l'afició per la música en general i per l'òpera en concret.

En el darrer apartat dels Destacats, oferim un recull fotogràfic de les celebracions de Nadal a les escoles de la ICCIC amb activitats musicals i teatrals.

Aquest nou Segell, s'ha endinsat dins del món del Teatre i la Música en majúscules a través de les vivències teatrals i musicals que acompanyen l'alumnat en el desenvolupament de la sensibilitat i expressivitat artístiques.

Diàleg

Conversa amb Oriol Broggi

Director i actor de teatre
Alumni ICCIC

Oriol Broggi (Barcelona, 1971) es va llicenciar en direcció i dramatúrgia per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona el 1997. Va treballar com a ajudant de direcció de Sergi Belbel i Rosa Novell. El 1998 va dirigir *Els fusells de la mare Carrà*, de Bertolt Brecht, i el 1999 va presentar al Festival Grec *Jordi Dandin*, de Molière.

Posteriorment, va dirigir nombrosos muntatges, entre els quals destaquen *Tartuf* o *L'impostor*, de Molière (2000); *Enric IV*, de Luigi Pirandello (2001); *Primera història d'Esther*, de Salvador Espriu (2007), o *El cercle de guix caucasià*, de Brecht (2008), entre molts altres.

El 2002 va crear a Barcelona La Perla 29, un espai per a la creació escènica que es va acabar convertint en productora, i es va habilitar un espai, cedit per la Biblioteca de Catalunya, on escenifiquen muntatges com *El Misantrop* de Molière (2005); *Antígona,* de Sòfocles (2006), guardonada amb els premis Butaca al millor muntatge teatral i al millor director; l'*Oncle Vània, d'Anton Čekhov*; *El rei Lear i Hamlet*, de Shakespeare (2008); *Electra*, de Sòfocles, (2010); *Cyrano de Bergerac*; *Luces de Bohemia* i la guardonada *Incendis* –set premis Butaca- (hem saltat *Incendis* com a molt important), entre altres clàssics de la literatura dramàtica universal. El 2014 torna a guanyar el Butaca al millor director per *L'orfe del clan dels Zhao*, de Ji Junxiang, muntatge que va rebre cinc premis Butaca més. El 2015 va estrenar *Al nostre gust*, muntatge compost de fragments de clàssics teatrals diversos, pel qual va rebre el Premi de la Crítica 2016 a la millor dramatúrgia, compartit amb Marc Artigau. Aquest any va dirigir el monòleg interpretat per Ernest Villegas *Un obús al cor*, de Wajdi Mouawad, autor del qual va posar en escena *Boscos*, el 2017, que també va dirigir *Bodas de Sangre,* de Federico García Lorca. El 2018 va estrenar *Èdip*, de Sòfocles. Aquest any La Perla 29 va rebre els premis Butaca al millor muntatge i so per *Sopa de pollastre amb ordi*, dirigida per Ferran Utzet, *Gilgamesh*, al Teatre Grec, i la *Flauta* Màgica, a Perelada, entre molts altres muntatges.

També ha dirigit molts espectacles teatrals en col·laboració amb R. Gàmiz (2009), i ha treballat com a actor en muntatges com ara *L'avar* de Molière (dirigit per Sergi Belbel el 1996), *El malaguanyat*, de T. Bernhard (dirigit per C. Subirós el 1997) o *Ronda de mort a Sinera*, de Salvador Espriu (dirigit per R. Salvat el 2001). L'any 2003 va assumir la direcció de l'antic Centre Dramàtic del Vallès i va participar en la creació del Centre d'Arts Escèniques de Terrassa (CAET), on va exercir de director artístic el primer any de funcionament fins a la seva dimissió, al final del 2006. L'any 2012 li va ser concedit el Premi Ciutat de Barcelona en l'apartat de teatre.

Teresa Triadú
Responsable de publicacions
de la ICCIC

“Jo estudiava al CIC i els professors em van animar a fer un camí dins del teatre”

Explica’ns el motiu pel qual vas decidir estudiar a l’Institut del Teatre.
A partir d’un moment de la meva vida vaig sentir una secreta atracció cap al món del teatre, tant amb la idea d’explicar ficcions i jugar a fer-les creure, com amb la idea de crear uns espais a dins la nostra societat que actuessin d’agitadors teatrals. Els dos enfocaments, crec, se’m van barrejar. Estudiar art, ofici antic, aparador per explicar coses, per aportar. Segurament hi ha molts motius junts, i no és fàcil identificar-los, i amb el temps es difuminen.

Hi ha també una casuística que en el meu cas va jugar-hi una part important: jo estudiava al CIC i els professors em van animar a fer un camí dins del teatre. Gràcies a alguns d’ells ara jo faig teatre. Vam formar un grup de teatre, vam fer algunes obres al pati de Reina Victòria, quan tot just fèiem tercer de BUP (ara primer de batxillerat), vam fer de professors de teatre, el nostre primer sou, vam fer i fer...

I m’agradava la pintura, el cinema, la fotografia, els còmics, els vídeos, les històries, la llum, les escenografies, l’escultura. Hi ha moments de la vida que penses que tot és possible. I per mi, a través del teatre, tot va ser possible per un temps. Ara no ho sé segur..., aleshores ho va ser.

Com definiries el gènere teatral? Creus que té un valor afegit respecte als altres gèneres literaris?
Definim el gènere teatral de moltes maneres. Jo no soc ni professor ni estudiós, i no en sé prou. M’arrisco a vegades a intentar-ho: es pot definir per com un text està escrit -quan ens anuncien que un personatge parlarà, Josep i després diu un text. Quan llegim el teatre ho llegim tot, i quan es representa només es fa un trosset del mateix text.

Aquestes formes especials són, en si mateixes, importants, perquè ens aboquen cap a una acció, una manera de fer. Aquestes formes porten a una manera d’escriure, de llegir, de veure i escoltar, a una idea, lligada amb l’acció, amb el ritme, amb el moviment. Lliguen la literatura amb tot d’altres llenguatges i codis de comunicació, ja des de l’inici, des del moment en què es pensa, s’imagina una situació.

Es pot definir per quin n’és l’objectiu final -escriure per ser dit en veu alta, per ser representat. Però també es pot definir de moltes altres maneres.

El teatre és un gènere literari -si es vol partir d’aquí- que desemboca necessàriament en un gènere d’espectacle. Relliga aquestes dues idees i les ajunta. Però no m’atreviria a dir que tingui valors afegits.

És important conèixer i fer teatre a l’escola, des de petit? I anar al teatre?
Sí, molt. Jo crec que molt. Hi ha una frase de Marc Twain que diu alguna cosa així com “no vaig permetre que la meva escolaritat destruís la meva formació”. No la recordo exactament, però el sentit

“Crec que soc estricte, molt obsessiu en coses, persistent i tossut en certes idees”

és aquest. És important que l’art sigui present en l’ensenyament, a les escoles. I no només -que també- com a assignatura independent, com a tema concret, estudiant tècniques i història de l’art, de plàstica, de música, de dansa, sinó també de manera transversal.

Crec que és important que vagi de bracet de cada assignatura, i de l’educació de la persona, perquè ajuda a tenir una visió profunda i, al capdavall, més real de la realitat. L’art és una manera d’entendre el món, de mirar-lo, de veure’l. No allò concret, sinó una possible altra cara. I l’escola té la funció de prestigiar-lo i ensenyar-lo. Si a l’escola no es fa teatre, el futur ciutadà pensa que allò no és important. Li caldrà un esforç molt més gran per capgirar aquesta sensació. La societat que ha invertit perquè tingués una bona educació, haurà d’invertir més encara a capgirar aquesta sensació. Ja es podria fer d’entrada. Els infants aprendrien més i millor, i tothom seria més ric d’idees, més feliç i més lliure. El Teatre, l’Art, la Ficció, ens fa lliures.

Vas iniciar la teva trajectòria teatral com actor. Explica’ns aquesta experiència. L’enyores?

L’enyoro, sí. Però crec que no era prou bo. Va ser una etapa molt bonica, amb molts nervis, moltes inseguretats, moltes manies i moltes pors, just en el moment que em feia gran. Però va ser bonic. Quan surto a l’escenari encara ara és una sensació molt extraordinària, difícil d’explicar. Però és menys frustrant per al meu cos, les meves cordes vocals, els meus músculs o la meva pell ajudar els altres actors a dir una frase i ser a escena, que no pas ser-hi jo mateix i no sortir-me’n amb precisió.

Com és l’Oriol Broggi director? Què és el que més t’agrada d’aquesta tasca?

No ho sé gaire des de dins. No ho sé gaire. Crec que soc estricte, molt obsessiu en coses, persistent i tossut en certes idees. Persegueixo l’ombra d’alguna cosa que intueixo, i busco fer-la sortir amb els actors i els dissenyadors (llums, escenografia, vestuari, etc.). M’agrada molt. M’agrada tot. Ser en un procés, provar, treballar, assajar, riure i plorar. Em diverteixo provant situacions, tons de veu, músiques, etc.

Com és el procés del pas de la lectura d’un text a la posada en escena? Tot tipus de text és adaptable per escenificar?

Sí, tot es pot escenificar. Tot pot ser dut a l’espai de l’escenari, i col·locar-lo en

aquest estrany espai, i dir-ne teatre, o art escènica, o espectacle. Sigui un text teatral, un text narratiu, un conte, un poema, una guia telefònica o un manual d'instruccions d'una batedora. O una idea de moviment, o unes posicions, o uns colors, etc.

Quan decideixes iniciar un projecte, esculls un autor o un text?
Normalment un text, una idea, una història concreta, que em porta a imaginar una manera d'explicar-la. Alguna vegada és l'autor qui em crida l'atenció, i des d'ell vaig a buscar material. La veritat és que hi ha ocasions de tot. Però normalment és un títol, una història, una idea, que ha estat escrita en un títol -un text- allò que em crida l'atenció.

Hi ha algun perfil d'actriu o actor que encaixa més en aquest teatre artesanal que defineixes com una manera d'entendre com viure la vida?
No especialment. Puc treballar bé amb tothom. M'agraden els que no tenen por dels canvis, de les proves, de les modificacions, fins a l'últim moment. M'agraden els que busquen tenir una visió més àmplia de l'obra, no només de la seva part. Els que se saben a dins d'un tot, d'un engranatge poètic més gran. Els que volen volar. Crec que aquesta és la idea del que és "artesanal", que defineix molt bé Richard Senett.

Dius que el teatre serveix, entre altres coses, per generar preguntes, per fer pensar i sentir. Al públic, als actors, a qui?
A tots. El fet que en un moment determinat, a través d'una mirada artística, es creï una nova manera d'explicar la realitat a través d'una ficció teatral fa que uns actors estiguin vius davant d'uns espectadors i expliquin una vida inventada. Aquest fet és sorprenent, i tothom que hi participa, d'una manera o d'una altra, queda tocat per un qüestionament de la realitat que l'envolta. Es creen inevitablement preguntes, i es busquen respostes. El fet que la cultura existeixi, que "s'esdevingui", fa que aquestes preguntes existeixin. Respostes, no tantes.

Parlem de La Perla 29. Explica'ns què és i què fa.
La Perla 29 és un espai de creació que està a mig camí entre una companyia de teatre i una productora. Es fa difícil de definir perquè mentre l'hem anat aixecant hem intentat crear un model propi. Som una estructura de 15 persones fixes durant tot l'any i moltes més que es contracten eventualment per a cada obra, que es dedica a aixecar projectes de teatre. Una obra de teatre obeeix a una idea, que un cop llançada agafa una forma i comença un recorregut entre artístic i empresarial. Es fa un disseny de producció previ (pressupostos, càstings, tria de dissenyadors, dates, etc.), uns assajos, una temporada a Barcelona -en el nostre cas- i una gira posterior.

Podríem dir que La Perla és un espai de creació, un espai on passen coses, un cor que batega, dins un sistema cultural de la ciutat i del país.

Amb el temps hem aconseguit treballar en un espai, amb un públic nombrós (també organitzat a través d'una associació d'espectadors), i dotar els projectes d'acompanyament en forma d'activitats paral·leles als muntatges. A La Perla fem els nostres muntatges, totes aquestes activitats, produccions d'altres idees que arriben, programem algunes produccions ja fetes al nostre teatre, treballs a les escoles a través de La Perla Petita, i moltes coses més.

Hi ha un comú denominador en els projectes teatrals de La Perla 29 i un tipus de públic?
Sí, alguna cosa perdura en els muntatges, en la manera d'enfocar-los, en el plantejament. Els muntatges tenen relació amb la companyia, i no

"Una obra de teatre obeeix a una idea"

“L’espai del teatre és un lloc especial, perquè s’hi plantegen mons que són paral·lels al món viscut pels mateixos espectadors”

són bolets fruit d’idees esporàdiques. Alguna cosa d’aquest plantejament es percep quan n’ets espectador, i fa que el públic se senti partícip també d’aquest projecte. Un “tipus” de públic concret, no ho diria. Hi ha molta gent ben diferent que s’acosta al nostre teatre. Però és veritat que la relació entre el públic i una companyia com la nostra s’emmotlla amb el temps. L’un influencia l’altre, en dues direccions, i amb el temps vas creant un vincle. Aquest vincle és part del projecte també.

Dius que t’agrada l’espai teatral de proximitat on es plantegi una relació directa entre l’espectador i l’obra. L’espai de la Biblioteca de Catalunya té aquesta característica?

L’espai del teatre és un lloc especial, perquè s’hi plantegen mons que són paral·lels al món viscut pels mateixos espectadors. Les normes de la vida real no tenen el mateix valor. Es capgiren, agafen noves perspectives i funcionen d’una manera diferent. L’espectador i els actors es troben en aquest espai i consensuen -no sempre conscientment- aquestes noves normes. Es posen d’acord. Necessiten sentir-se pròxims perquè aquesta trobada sigui efectiva, forta i dinàmica. A la Biblioteca hem trobat un marc ideal per fer teatre així. És un espai que es converteix en teatral perquè hi fem teatre, i perquè l’espectador hi ve a veure teatre, no perquè l’arquitectura ens ho digui, perquè ho diem nosaltres. Les parets del lloc, el terra, les grades, els llums, ens ajuden només, ens permeten aquest lloc.

És un lloc, a més, antic, reestructurat, reutilitzat, i això per mi és un valor immens. La proximitat existeix perquè no hi ha barreres imposades, i aleshores aquest joc que proposa el teatre té més espai per recórrer.

Per acabar, un somni. Quin seria el teu somni en el marc de la teva professió i del món teatral?

Que el teatre tingués el prestigi de l’economia o l’esport. Que formés part de la nostra societat d’una manera més completa. Que formés part de l’ensenyament. Que l’Art entrés més lliurement a les nostres vides. I que tots el consideréssim important.

Moltes gràcies.
A vosaltres. Una abraçada.

Virtèlia Escola de Música

Gaudir la música

Jordi Ruíz
Director de Virtèlia Escola de música

La infinitat de tendències musicals que hi ha avui ens interpel·la i ens qüestiona si de vegades el que ensenyem és el que realment els nostres alumnes volen aprendre.

A Virtèlia aquesta frase és el motor que empeny la tasca ingent d'adaptar constantment els nostres currículums de música a les realitats canviants del món tecnologico-digital, que ens ha fet plantejar-nos una i mil vegades com arribar al cor de l'alumnat i com motivar-lo perquè consideri els estudis de música com una eina més del seu aprenentatge global, que podrà continuar desenvolupant al llarg de la seva trajectòria vital.

Actualment, estem donant classe de música a persones a partir de l'any de vida. Els nostres programes estan orientats majoritàriament a la franja formativa de caràcter no professional, tot i que també tenim l'opció de seguir un programa orientat a la professionalitat.

Un alumne que comenci als 3 anys pot fer un recorregut amb nosaltres fins als 16 anys, seguint tot el currículum complet, que compren cinc etapes educatives: Música en família (d'1 a 2 anys); Sensibilització (de 3 a 5 anys); Iniciació (de 6 a 7 anys); Music Tools (de 8 a 11 anys) i Music Lab (de 12 a 16 anys).

Els quatre primers corresponen a les etapes educatives d'infantil i primària del sistema educatiu general, i Music Lab correspon a l'educació secundària. Cadascuna d'aquestes etapes presenta particularitats metodològiques, sempre orientades a la pràctica instrumental, ja sigui amb instruments de percussió en les dues primeres o amb l'instrument escollit per a les dues següents.

A banda, qualsevol persona de qualsevol edat que vulgui continuar la pràctica amb algun dels instruments de la nostra oferta pot fer-ho sense necessitat de seguir un programa específic, i ens adaptem al seu ritme d'aprenentatge.

Els programes es complementen amb grups de música, com les orquestres de corda, la Big Band o els grups més petits de combos o cambres, on l'alumnat posa en pràctica les habilitats apreses amb els seus instruments i aprèn la dinàmica de treball en un conjunt musical.

Tota aquesta oferta també es dona a les escoles Thau, amb el servei extraescolar de classes de música des de P3 fins a ESO, i a l'Escola Nausica de la Fundació els Arcs, en les etapes d'infantil i primària.

Al llarg del curs fem col·laboracions amb altres entitats, com el Concurs Internacional de Piano Maria Canals o el Trinity College London, del qual som centre examinador, i també organitzem diversos concerts i activitats que complementen l'oferta per als nostres estudiants i famílies.

Escola Thau Barcelona

Ens disfressem de metàfores

El cercle ens reconforta i l'espai buit ens interpel·la. Va ser al voltant del foc, fent rotllana, que els nostres ancestres van allargar el dia i van generar imaginari tot explicant històries.

Quotidianament, les aules de l'etapa de primària de l'escola Thau Barcelona esdevenen espais nus. El mobiliari de les aules permet generar espais buits al llarg del dia amb molta facilitat. De fet, l'alumnat de l'escola sovint seu en rotllana i es mira als ulls. Hem dignificat la rotllana i convivim diàriament amb l'espai buit per creuar-lo, per fer-hi teatre. A Thau Barcelona fomentem el gaudi envers l'expressió oral per tal de conèixer-nos i d'oferir-nos al món. Conreem la llengua i el silenci. Assaborim el vocabulari i el gest. Observem com aquell qui mira. Badem i llegim. Memoritzem i improvisem. Ens disfressem de metàfores!

El 31 d'octubre, al vestíbul de l'edifici de secundària (un espai diàfan concebut per a la paraula), vaig tenir la sort de poder assistir a la *performance Recital a pinzellades*, dirigida per Mar Arbonès, professora de l'etapa. El públic, assegut a terra. L'escenari, a peu pla. Els actors, cinc noies i tres nois de quart de secundària, vestits de negre. Rere una taula blanca, coberta amb una tela negra, una tela verge. Pintures damunt de la taula i pinzells encara nets a tocar dels pots. D'improvís, la llum groga d'uns focus forada el silenci. Paraula..., música, traç i paraula. Música..., paraula, traç i música. Traç..., música, paraula i traç. Carner, Espriu, Rodoreda, Martí i Pol, Teixidor, etc. D'improvís, un bosc de nen regalima mentre embolcalla la veu d'adolescent que tremola com un final fet de fulles de tardor.

Al llarg del curs és habitual veure alumnes assajant o actuant als espais comuns de les etapes, al menjador, al plató de TV, a l'amfiteatre. És sorprenent comprovar-ne la desimboltura a l'hora de parlar en públic, d'exposar una idea, de representar un paper.

"Qualsevol espai buit pot esdevenir un escenari nu. Un home camina per aquest espai buit mentre un altre l'observa, i això és tot el que necessita per realitzar un acte teatral"

Peter Brook

Agustí Olivares
Director de l'Escola Thau Barcelona

Pels volts de Nadal, fins i tot diversos escenaris i *atrezzos* ocupen aquests espais i s'hi representen obres exquisides com el Pessebre vivent de tercer de primària, una petita joia escrita per Ricard Bahí fa una bona colla d'anys.

Entre totes les representacions, voldria destacar especialment la dels Pastorets de sisè de primària. Es tracta de la versió reduïda de l'obra de Frederic Soler, Pitarra, que duia per títol *El bressol de Jesús o en Garrofa i en Pallanga*. L'adaptació d'aquesta obra la va escriure l'enyorat Joaquim Vilà l'any 1990, amb motiu de la commemoració del centenari de l'estrena de l'original. Joaquim Vilà va ser un gran mestre i els anys que va ser a l'escola Thau Barcelona ens va deixar un llegat cultural i pedagògic extraordinari. El text creat per en Joaquim és farcit de girs, expressions riquíssimes, locucions i frases fetes catalanes que no hauríem de perdre i que conviden a treballar la llengua d'una manera acurada i significativa.

Durant els dies previs a l'estrena, que es fa al menjador de l'escola i hi són convidades totes les famílies dels alumnes de sisè, els nois i les noies d'aquest curs treballen amb els seus tutors un ventall divers de tècniques de dramatització, com ara la desimboltura del mim dalt de l'escenari, l'ús adequat del silenci, la impostació de la veu, la companyonia escènica, el gest i la mirada i, fins i tot, la creació de divertides coreografies per al ball entranyable de les Fúries de l'Infern. A més, cal remarcar que es tracta d'una obra amb músics i una coral que actuen en directe. Chedi Rodés, mestra de música de l'escola, dirigeix alumnes de sisè i de secundària que, amb veus vellutades i els seus instruments, aconsegueixen dibuixar un embolcall exquisit per a l'obra.

Visca el teatre!

Escola Thau Sant Cugat

El teatre a escena

Departament d'Expressió de l'Escola Thau de Sant Cugat

L'expressió teatral des de l'inici de l'escola ha estat sempre una pràctica educativa fonamental. Joan Triadú ho expressa nítidament en el llibre *Textos i pretextos de pedagogia 1938-2008* (2010, Editorial Eumo), en què fa una referència clara i explícita a aquesta activitat, la qual abraça moltes competències i habilitats, conté uns components emocionals de primer ordre que faciliten i animen una bona socialització entre l'alumnat i, individualment, potencia l'autoconeixement i genera satisfacció personal.

El teatre té un component lúdic, per això molt sovint parlem de joc dramàtic, que és font de motivació, d'optimisme i d'alegria, quan planteges propostes o tallers teatrals. A més, tot jugant es pot arribar a vèncer la por i la timidesa que suposa parlar i actuar davant d'un públic. També té un component creatiu. A través del treball d'improvisació i de la composició de personatges teatrals, l'alumnat pot posar en pràctica la imaginació i la capacitat creatives, facultats necessàries per al desenvolupament integral i global de les persones.

Per tot plegat, el teatre té un component interdisciplinari inqüestionable: facilita el treball d'expressió oral i gestual, facilita la consciència corporal, millora la comunicació oral, ajuda a planificar accions, afavoreix el treball en equip que suposa un compromís i una responsabilitat vers els companys... i un llarg etcètera.

Però, perquè el treball d'expressió teatral tingui ple sentit, cal també una projecció, per això és indispensable l'actuació amb un públic. Hem de vestir aquest moment d'una atmosfera especial i captivadora perquè esdevingui un moment diferent i únic. La presentació, l'escenografia, encara que sigui minimalista, l'espai, el vestuari i el joc escènic, ajuden a crear el vincle entre els intèrprets i els assistents.

Molts espais de l'escola són susceptibles d'esdevenir escenaris

Poder disposar d'una aula d'expressió ens facilita el treball. L'amfiteatre o la biblioteca són també magnífics espais de treball i de representació, però la imaginació també hi té un paper important. Molts espais de l'escola són susceptibles d'esdevenir escenaris.

Els més petits entren en el joc teatral espontàniament quan s'introdueixen d'una manera natural dins d'un personatge, d'una caracterització o, senzillament, fan una imitació d'un adult. A través del joc simbòlic es posen en la pell d'una metgessa, d'un bomber, del pare, de la mare... Actuen i parlen com ho fan els grans.

Les activitats d'expressió oral i gestual, de respiració i projecció de la veu, de conscienciació del cos i de gestió de l'espai, el treball de la imaginació a la creativitat per arribar a la improvisació i la confecció de breus textos teatrals, són continguts que es treballen a secundària regularment.

Una altra proposta que ens dona molt de joc és la representació de contes per part dels mestres o dels mateixos infants, nois i noies de qualsevol edat. Sumar contes i teatre dona un resultat altament motivador i màgic.

Una magnífica manera d'aproximar els textos clàssics a l'alumnat és a través de la teatralització de *Tirant lo Blanc*, de Joanot Martorell, *El llibre de les bèsties*, de Ramon Llull, o *Els Pastorets*, de Folch i Torres, a tall d'exemple.

Siguin contes o obres, si els grans de l'escola actuen per als menuts, les sinergies generades fan que el resultat esdevingui molt engrescador per a tots i una bona font d'aprenentatge.

Una altra magnífica proposta per treballar l'oralitat a qualsevol edat és la recitació de poemes, que permet conèixer poetes reconeguts, treballar la comprensió dels versos i fer una aproximació a l'obra i la vida del poeta.

Les relacions que estableixen els integrants de la representació s'enforteixen amb un clar compromís en els diferents assajos i, especialment, en el moment de fer la posada en escena. Som i ens sentim un equip! Habitualment, després de la representació, es pren consciència d'haver fet una bona feina entre tots, que genera un sentiment de molta satisfacció. També, després de la representació, apareix el que algú ha anomenat el "miracle del teatre", per l'alt compromís i responsabilitat que genera l'actuació, i encara més si el darrer assaig ha estat força desmoralitzador. L'actuació és un èxit, amb un públic molt entregat, on surt el bo i millor de cadascun dels actors i les actrius.

En conclusió, BRAAAVO pel teatre!

CIC Escola de Batxillerats

Una formació completa

Gerard Castillo, Mireia Grau i Lia Viñas
Alumnat de segon de batxillerat de l'itinerari humanístic

Passen els anys i l'aposta de l'escola de batxillerats pel teatre se sosté, i encara procurem que creixi. Recitals a l'aula, a l'auditori, grup de teatre, en són algunes mostres, i també l'assistència a funcions de la cartellera de la ciutat. Tota l'escola assisteix al teatre cada curs i, a més, els alumnes dels itineraris literaris, tots junts, ja siguin de primer o de segon, comparteixen els espectacles que cada professor o professora els proposa per a la seva matèria.

Una representació d'aquest grupet de lletraferits us n'explica l'experiència. Un dels fonaments de la nostra formació humanística i artística ha estat, sens dubte, el teatre. El teatre és un forma d'expressió que juga amb el llenguatge, que modifica i transforma l'estètica i la semàntica dels mots. Aquesta aproximació rigorosa a la llengua connecta directament amb l'essència de l'itinerari humanístic i literari. Les representacions teatrals ens han permès presenciar i exemplificar de manera plàstica i visual la teoria explicada a classe, i aprofundir en àmbits particulars del coneixement. També hem pogut relacionar de manera transversal determinats conceptes amb matèries que no estan estrictament vinculades al gènere teatral.

Certament, el fet d'haver de mantenir l'atenció constant en el decurs de les representacions teatrals ha contribuït a fer-nos més pacients i reflexius, i ens ha ajudat a desenvolupar el sentit crític; ha estimulat la nostra capacitat d'interpretar arguments complexos i simbologies implícites i, per tant, a entendre les obres d'una manera més completa. *A posteriori*, un cop fetes les sortides, ha estat interessant debatre a classe les idees o interpretacions que han sorgit, ja que és molt enriquidor escoltar les aportacions dels professors i dels companys per elaborar progressivament una opinió pròpia més fonamentada.

Humanament, valorem el fet que s'estableix un bonic vincle entre els professors i els alumnes més enllà de l'àmbit estricte de l'aula. En aquest sentit, les activitats han estat molt profitoses, atès que hem pogut compartir espais amb el professorat fora de l'ambient convencional, i el grup classe s'ha consolidat i s'ha unit molt.

Durant aquests dos cursos, hem anat a veure obres molt diverses, tant de contingut com de posada en escena. D'aquesta manera hi ha hagut sempre la possibilitat de satisfer tots els gustos i presenciar tot tipus de representacions. Entre aquestes, destaquem grans clàssics de la literatura com *La bona persona de Sezuan*, de Bertolt Brecht, *El gran mercado del mundo*, de Pedro Calderón de la Barca, *Cinco horas com Mario*, de Miguel Delibes, i *La mort i la primavera*, de Mercè Rodoreda.

Fem, doncs, una valoració molt positiva d'aquestes activitats escolars. Creiem que la participació en aquest tipus d'actes ha estat imprescindible per a la nostra formació com a persones. És molt important que, des del batxillerat, comencem a tenir contacte amb el món cultural i que l'escola potenciï el gust per l'art. El teatre ha estat un instrument perfecte per desconnectar de la rutina i per submergir-nos en un món fascinant, farcit de bellesa i d'idees. De vegades, un simple vers pot ser una gran font d'inspiració.

"És molt important que, des del batxillerat, comencem a tenir contacte amb el món cultural i que l'escola potenciï el gust per l'art"

CIC Escola de Batxillerats

Fem teatre

El grup de teatre del CIC

Des del CIC fomentem l'esperit crític i la formació cultural dels nostres alumnes i creiem que és important ser receptius a les seves propostes i iniciatives. Donar resposta a les seves inquietuds artístiques i facilitar-ne el desenvolupament són uns dels nostres objectius. Així, en dos moments diferents en el temps, als anys vuitanta i ara fa uns deu anys, dos grups d'alumnes van promoure la creació d'un grup de teatre al CIC. L'Oriol Broggi i el Nico Jongen, actualment directors de teatre professionals, van trobar, amb el suport de l'escola, uns companys i un espai per formar joves companyies per transmetre les seves inquietuds. Fins i tot, a l'inici dels batxillerats de la LOGSE, entre el 1998 i el 2002, el teatre va ser una matèria optativa dins del desplegament curricular. **Hi ha molts alumnes que al llarg d'aquests anys han gaudit, han adquirit eines i han crescut personalment gràcies al grup de teatre del CIC, ben viu per cert; d'altres han convertit aquest art en la seva professió**.

Ona García Betorz. Estudiant de dramatúrgia i direcció a l'Institut del Teatre

"Al CIC em van ensenyar a fer teatre estimant l'art i la cultura. És tan senzill i tan complex com això. I ara a tot arreu on vaig intento construir una casa sobre la base d'aquests pilars, i m'adono que és difícil, en el fons, trobar escoles i espais que vagin més enllà dels límits burocràtics. A través del grup de teatre del CIC i del professorat i d'altres activitats extraescolars com, per exemple, el club de lectura, vaig trobar un lloc on començar a escoltar com dialogaven la meva veu i la de les persones que m'acompanyaven amb les altres veus del món."

Pere Vallribera. Actor

"El batxillerat del CIC em va donar la cultura per llegir el teatre entre línies: crec que és fonamental per a l'actor comprendre què vol expressar el dramaturg a través del personatge, i per això cal conèixer el context. En definitiva, el teatre és radicalment humanístic."

Carla Ricart. Actriu. Professora del grup de teatre del CIC

"Recordo aquella època d'estudis com un gran despertar al coneixement, així com un apropament al pensament crític, que considero molt important per dedicar-te a les arts en general. Especialment, recordo la filosofia i les literatures, amb moltes lectures i reflexió a classe, així com un grup de teatre molt actiu que segurament potenciaria més la meva aproximació al món de les arts escèniques. Tot això es traduiria amb una formació plena en art dramàtic i l'entrada al món professional."

Algunes de les cares conegudes que han passat per les nostres aules i el grup de teatre del CIC

Oriol Broggi. Director. Actor i professor del grup de teatre del CIC.
Jordi Casasampera. Dramaturg. Professor del grup de teatre del CIC.
Aina Clotet. Actriu i directora.
Nico Jongen. Director. Professor del grup de teatre del CIC.
Esther Nubiola. Actriu.
Blanca Nuño. Professora. Promotora del grup de teatre del CIC.
Eugènia Mañas. Professora i bibliotecària. Professora del grup de teatre del CIC.
Anna R. Costa. Directora. Professora de teatre del CIC.
Clara Segura. Actriu. Professora de teatre del CIC.
Pere Vallribera. Actor.
Peter Vives. Actor.

“L’art, sigui quina en sigui l’expressió, és esforç i dedicació, constància i rigor.”

Aquesta frase me la va escriure el pare a la dedicatòria d’un llibre que va publicar. Aleshores jo començava la meva trajectòria musical i tenia moltes curiositats... i inseguretats.

Obertura

L’avi tenia un piano. Recordo jugar-hi, però recordo més que m’imposava la majestuositat d’aquell moble negre, omnipresent al menjador de la casa. Jo m’hi acostava i jugava amb el so de les tecles, algunes tacades d’envelliment, d’altres amb prou feines sonaven. El pare també el tocava (només sabia interpretar tres cançons o sigui que aquest va ser tot el seu repertori sempre que s’asseia davant el piano). De petit, la música era un joc per mi. Sortint de l’escola, anava a L’Arc, amb la Maria Dolors Bonal, la meva primera escola de música. Educar a través de la música. M’encantava!

Arnau Vilà
Músic, compositor i productor musical

Acte 1: La música

A casa sempre sonava música. Clàssica, de cobla, cantautors d’aquí i de fora, La Trinca, alguna banda sonora, òperes, etc. Tinc imatges guardades al meu cervell, amb 5 o 6 anys, assegut davant l’equip de música de casa, amb una cadira petita i una trompeta de joguina a les mans, *tocant* i seguint el ritme del que estava sonant.

El piano el vaig començar a aprendre amb una professora que feia les classes en un sobreàtic a la Rambla de Catalunya, en una d’aquelles finques modernistes de sostres altíssims (així m’ho semblaven aleshores). La sala, amb dos pianos de cua, l’un al costat de l’altre, on aprenia les primeres cançons, la posició correcta del cos i les mans i, sobretot, aquell *amic* que estava començant a conèixer, amb qui ens estàvem entenent molt bé i començava una bonica relació que encara perdura. El piano, l’amic i company que utilitzo, ara més que mai, per comunicar emocions.

La música que fèiem a l’escola complementava aquell desig de despertar un interès que podia utilitzar a favor meu. Als concerts que fèiem, tant amb els instruments Orff com els concerts corals, hi aplicava molts coneixements que m’ensenyaven a l’Escola de Música primer i al Conservatori després. L’hora de música del Thau jo la gaudia molt, perquè em permetia seguir jugant i aprenent.

I un Nadal, el piano va arribar a casa! Un més a la família! Però també va arribar la disciplina per estudiar cada dia, millorar, equivocar-se..., i aixecar-se de nou per aconseguir aquelles lliçons. Esforçar-se, com em deia el pare, i també, més d'una i dues vegades, aprendre's les obres d'examen o els concerts de final de curs a correcuita, durant l'última setmana.

Donar importància a les coses petites és cuidar els ingredients per després aconseguir reptes més grans. El concepte de la melodia n'és un. Leonard Bernstein la defineix com a: "Dues notes, interpretades consecutivament, que generen una emoció." És realment això. Dues notes com si fossin dues paraules. Quan parlem i ens comuniquem, no utilitzem el mateix to de veu ni la mateixa entonació encara que repetim la mateixa paraula o frase. Quan interpretem una melodia, generem emocions diferents depenent de quina intencionalitat i quines dinàmiques i articulacions li donem. Comuniquem amb les melodies. Parlem amb la música. Despertem un interès o un altre fent viva la música.

A casa em deien que sabien com m'havia anat el dia, i el meu estat d'ànim, escoltant-me tocar el piano. I jo crec que els veïns, també. M'agradava comunicar com em sentia. I moltes vegades m'ajudava a expressar el que amb paraules no trobava. No tocava cap partitura escrita, simplement em deixava portar.

Acte 2: El teatre

El teatre no apareix a la meva vida un dia concret. Hi és. La feina del pare, en Joaquim Vilà, com a crític de teatre en diaris i revistes, feia normal i habitual "anar a veure teatre" cada setmana. Amb permís de la mare, a casa hi havia discussions per qui acompanyava el pare a anar a veure segons quins espectacles. Els espais sonors, els dissenys de so, les bandes sonores, la música que hi havia a les diferents obres de teatre, dansa o concerts, ajudava l'espectador. Igual que el vestuari, l'escenografia, la il·luminació..., hi havia una conjunció perquè tot anés en la mateixa direcció. Tot havia de sumar a la feina que feien cara al públic els actors i les actrius damunt l'escenari.

Quan el pare, als seus últims anys, va dirigir el Grup de Teatre Amateur de Cornellà, vivia els processos de creació dels seus espectacles i quan buscava les músiques que utilitzaria, veia com les escollia depenent de quin moment les havia de fer servir. I ho ajuntava i... funcionava! Coincidien les textures emocionals amb el que estava passant a escena. Era efectiu per a l'espectador perquè veien subratllat un moment o una situació que potser sense una base musical podria passar més desapercebut. Els últims anys de vida del pare, encara vaig arribar a temps de compondre-li algunes músiques per a les seves obres de teatre.

Jo cursava l'últim curs de l'Aula de Música del Conservatori del Liceu, i la productora Focus ens va oferir participar en el musical *Germans de Sang*. Som a l'any 1994. Sense conèixer molt bé on em ficava, em vaig trobar fent dues coses que m'entusiasmaven: el teatre i la música junts! Amb els teclats, complementava amb diferents sons les diferents cançons, però m'agradava més subratllar determinants moments que ajudaven a l'acció dramàtica. A partir d'aquella primera experiència professional, vaig aprendre moltíssim del repertori de teatre musical. Del que es feia aquí però també del que triomfava a Londres i a Nova York. Després d'aquella primera experiència, ja no em vaig desenganxar d'aquest gènere. Musical rere musical, vaig anar passant per moltes de les orquestres dels teatres de Barcelona.

A Madrid, hi vaig arribar el 1998, per fer-hi una feina específica de dos mesos durant els assajos del musical *Chicago* i després vaig tornar a Barcelona. Aquells dos mesos es van transformar en veure'm per primera vegada dirigint una gran orquestra i dotze anys més de trajectòria professional amb diferents musicals a la Gran Via de Madrid, on vaig conèixer molta gent que va acabar sent molt important a la meva carrera.

Així doncs, primer com a músic, i més tard com a director musical, ensenyant la partitura i el seu significat dins l'obra. El perquè de cada nota, de cada dinàmica, de cada intenció de com s'havia d'interpretar..., seguint les directrius dels compositors. Més responsabilitat, més exposició a cometre errors, però també més aprenentatge i més satisfacció quan s'aconsegueixen els reptes que cadascú s'imposa.

El pare també composava. Sí, amb les paraules, però eren composicions. Al vestíbul de l'escola o al poliesportiu hi recitàvem Espriu i Verdaguer, i també la Dansa de la Mort o els Pastorets, que també són composicions. La partitura eren versos i paraules, i nosaltres hi apreníem a escoltar, a projectar la veu, a entendre el què dèiem i a donar-hi l'entonació correcta. Posàvem els textos dins d'una

partitura. Implicava estar atent amb els cinc sentits perquè en la conjunció de totes les àrees, hi havia l'objectiu a assolir. La *partiturització* de les paraules comportava que tot hagués d'encaixar. Era com si d'un problema matemàtic es tractés, teníem l'enunciat i les eines però ens faltava buscar la resolució del problema.

Amb la televisió vaig aprendre un altre codi, diferent de quan fas teatre musical, és diferent quan compons una obra de teatre de text o quan has de fer una banda sonora per a una pel·lícula. Els programes de televisió on he treballat són, principalment, programes musicals d'entreteniment, i a això em refereixo quan parlo del codi. Les necessitats són diferents, els mitjans i els protagonistes són i han de ser diferents. L'objectiu és diferent però el rigor i l'exigència en la feina ben feta són igual d'importants per aconseguir el màxim nivell possible.

Epíleg

En la composició el moment més apassionant és enfrontar-te a una partitura en blanc. Una idea, una imatge, una història, i anar dibuixant nota a nota, una darrere l'altra, intentant transmetre emocions, estats d'ànim. Començar a explicar una història davant la immensitat de cap on t'anirà portant la creació...

L'experiència, aquests últims anys a l'escola, tant amb la producció musical del CD *50 Anys d'Escola Thau* (2013), com amb l'homenatge a Ricard Vaccaro que, conjuntament amb els versos d'Agustí Olivares, es va traduir en la composició de *Camins que tallen* (2017), que també vam enregistrar i publicar en llibre-CD, han comportat el meu retorn a l'escola. Ara, com a pare de l'Aina i el Lluc. D'alguna manera és oferir i seguir la llavor artística que el pare ja hi va deixar amb les seves obres de teatre. I que el llegat continuï fent-se gran...

La *partiturització* de les paraules comportava que tot hagués d'encaixar.

Educació, societat i valors

Gaudim del Teatre i la Música

El Teatre i la Música, en majúscules, són activitats escolars que afavoreixen la creativitat, el treball en equip, la sensibilitat artística i ofereixen la possibilitat de compartir-les amb alumnes de la pròpia escola o amb un públic de portes enfora.

Les imatges següents són una mostra d'aquestes activitats.

Concert homenatge a Narcís Bonet

Concert a la LLar d'avis Mossèn Lluís Vidala

Concert al Mercat Galvany

Concert al Mercat Galvany

Concert al Mercat Galvany

Concert d'una cantata d'alumnat 1r ESO al CIC

El Cor del CIC

El grup de teatre de Batxillerat

El grup de teatre de Batxillerat

Fem teatre pels companys de l'escola

Fem teatre pels companys de l'escola

Fem teatre pels companys de l'escola

La coral infantil actuant al carrer

Participació al concurs internacional de piano Maria Canals

Participació al concurs internacional de piano Maria Canals

Participació a la Cantània amb alumnat d'altres escoles

Gran Teatre del Liceu

Liceu 20 Opera Barcelona

El Liceu vol reforçar i que considera estratègics: l'àrea educativa i la social

Aquesta temporada 2019-2020, el Liceu celebra els vint anys de la reobertura després del fatídic incendi. Els moments de celebració són importants, no només per l'efemèride en si, sinó pel punt d'inflexió que una data assenyalada pot representar per al futur d'una institució. En aquesta ocasió el Liceu ha volgut imaginar i reflexionar sobre el seu paper a la societat en ple segle XXI amb la mirada posada en la celebració del seu 175è aniversari, que tindrà lloc el 4 d'abril de 2022.

En aquest futur immediat hi ha dos elements troncals que el Liceu vol reforçar i que considera estratègics: l'àrea educativa i la social. Aquests dos eixos són fonamentals per a una institució que aspira a formar part de la vida de les persones de manera continuada, que vol ser estimada i respectada tant en clau nacional com internacional.

En el camp educatiu, un dels objectius que es marca el Liceu és contribuir a farcir la motxilla dels nens i nenes d'aquest país d'experiències, coneixement i creativitat, i fer-ho a través de la música, l'escena i l'art.

En aquest marc, el Gran Teatre del Liceu i la Institució Cultural del CIC tenen subscrit un conveni de col·laboració que precisament va en la línia de promoure el coneixement i l'afició per la música, en general, i per l'òpera, en particular.

Si bé durant els últims vint anys el Liceu ha proposat una important oferta pedagògica, ha arribat el moment de revisar i avançar en aquesta nova voluntat educativa. Des d'aquest punt de vista, hi ha dues noves propostes destinades als dos extrems del cicle educatiu obligatori, que exemplifiquen aquesta vocació.

El primer projecte, que s'estrenarà el mes de març, va adreçat als alumnes d'ESO, de batxillerat i d'ensenyaments de cicle superior. Es tracta d'una òpera participativa que tindrà lloc al Liceu i comptarà amb la participació de centenars de joves que compartiran escenari amb professionals de la música i de les arts escèniques. Es titula *El Monstre al Laberint*, del compositor Johantan Dove, i explica el mite de Teseu i el minotaure.

L'òpera, dirigida per Paco Azorín, té com a objectiu que els nois i les noies participants no només assisteixin com

espectadors passius a una funció –de fet en aquestes edats es detecta que cal activar l'alumnat, fent-lo partícip i corresponsable, i implicar-lo en el projecte educatiu-, sinó que cantaran, interpretaran i es mouran dalt d'un escenari. El projecte requereix un important procés d'aprenentatge i compromís per part del professorat i de l'alumnat durant pràcticament un semestre. Però aquest esforç es veu enormement recompensat per l'oportunitat única de cantar a l'escenari del Gran Teatre del Liceu. Aquesta temporada el projecte acollirà prop de 900 participants, que es repartiran entre quatre funcions.

Però més enllà de l'activitat pròpiament musical, som conscients que els joves d'entre 12 i 16 anys necessiten sentir-se seduïts per la història i la temàtica que hi ha darrere d'una òpera. Doncs bé, darrere el mite de Teseu i el minotaure (el monstre) que situa l'acció al Mediterrani i que explica el càstig que el rei de Creta imposa als atenencs, consistent a lliurar cada any set joves i set noies d'Atenes a Creta perquè aquests siguin devorats pel minotaure, s'amaga una analogia que el director d'escena ha volgut aflorar. El relat no deixa de ser la història dels que es veuen obligats a marxar del seu lloc d'origen per, moltes vegades, ser devorats al lloc de destí. Una història de superació i supervivència que ens porta a situar l'acció avui, que crea un paral·lelisme amb les problemàtiques migratòries i de les persones refugiades que tant estan afectant la nostra societat.

En definitiva, aquesta òpera també vol donar recursos al professorat per poder parlar de refugiats i de qui es veu obligat a marxar del seu lloc d'origen.

Per poder aprofundir en aquests assumptes des del Liceu es completarà el projecte amb xerrades i conferències de personalitats com Òscar Camps i Jordi Savall, entre d'altres, tots ells coneixedors des de diferents prismes de la realitat del Mediterrani. En definitiva, partint del fet cultural es vol donar altres eines per avançar cap al coneixement, el pensament, la història, la filosofia, la mitologia, etc.

Però, també dins el cicle inicial, la franja compresa entre els 3 i 5 anys, el Liceu proposa crear espectacles i projectes educatius en què la proximitat sigui un fet fonamental per captar l'atenció dels més petits i es treballi sobretot la sensibilització musical. En aquest sentit, el Liceu estrenarà el mes de maig el projecte *La Barcarola*, dirigit per Juan Pablo Mendiola, que treballarà la sensibilitat musical a través de les àries més boniques i sensibles mai composades, incorporant a més una artista plàstica. Aquesta proposta es podrà veure al Foyer del Liceu i tots els assistents (nens i nenes, especialment) tindran els musics i els cantants ben a prop. Tothom estarà assegut al terra, i amb aquesta proximitat i amb el joc de l'artista plàstica es vol aconseguir una experiència artística que captivi els més petits i aconsegueixi que es familiaritzin amb aquest nou so, l'operístic, i amb les arts plàstiques.

En les dues propostes que s'acaben d'exposar el Liceu té una vocació clara d'incorporar a més de la música la resta de les arts. El Liceu, com moltes altres institucions culturals, ha de virar cap a un concepte ampli de cultura i aprofitar el camp de l'òpera per amarar tota la institució de pensament, coneixement, art, creativitat, innovació i una actitud contemporània.

Amb aquesta actitud i ambició abraça el Liceu el seu futur, conscient que ha de contribuir a omplir de capacitats i habilitats les motxilles dels nens i nenes del país, a través de l'art i la música. Amb aquest entusiasme i aquest repte avancem cap al 175è aniversari, desitjosos de poder explicar que la fita s'ha assolit.

Destacats

Celebració de Nadal 2019,amb música i teatre, a les escoles de la ICCIC

El Pessebre vivent i els Pastorets a les escoles Thau

Nadal a l'Escola de Batxillerats

Nadal a Virtèlia Escola de Música

Concert de Nadal del Cor del CIC

INSTITUCIÓ CULTURAL DEL CIC
Fundació Privada

www.iccic.edu

Junts fem CIC

Uneix-te a l'experiència!

La Institució té una àmplia oferta formativa: Educació Infantil, Educació Primària, Educació Secundària Obligatòria, Batxillerats, Cicles Formatius de Grau Mitjà i Superior, Idiomes i Música.

thau escola Barcelona · thau escola Sant Cugat · CIC escola batxillerats · CIC cicles formatius · CIC escola idiomes · virtèlia escola música